

I dette Øjeblik viste Emanuel sig paa Verandaen og kom hen og hilste.

Bispen modtog ham saaledes, som en Bisp nødvendigvis maa modtage en ung Gejstlig, hvis Adfærd har givet hans Foresatte Anledning til Indsendelsen af en udførlig motiveret Besværing. Dog syntes hans afmaalte Hilsen noget indstuderet og formaaede da heller ikke at formilde Provst Tønnesen. Tvertimod, da Bispen, mens Emanuel tog Plads ved Bordet, nu fortsatte sin Tale og med en vis parlamentarisk Selvbehagelighed udbredte sig om den politiske Situation; og da han ved denne Lejlighed ganske uforbeholdent udtalte sin Tilslutning til flere af Folkepartiets Bestræbelser for at omregulere det offentlige Liv og dets Administration, kunde Tønnesen ikke længer bevare sin passive Holdning; — han ønskede ikke, at Kapellanen skulde udlægge hans Tavshed som Frygt for at modsiges Bispen.

„Det forekommer mig dog,“ — sagde han, idet han med en Overlegenhed, der ligesom skulde overbyde Bispens, tørrede sig om Munden med sin Serviet, — „det forekommer mig virkelig, at vi i Øjeblikket mindre føler Savnet af ny Bevægelser og ny Strømninger, saaledes som Deres Højærværdighed synes at formene, end netop Ro og Klarhed, for at Landets forskellige Institutioner, der siden Grundlovens Indstiftelse har maattet udstaa saa mange svære Rystelser, kan genvinde den Stabilitet, som de i høj Grad tiltrænger.“

„Aa, jeg er nu ikke bange for lidt Udluftning!“ udbrod Bispen med ungdommelig Munterhed. „En Hovedrengøring en Gang imellem har ethvert Hus godt af; og det kan saamænd aldrig skade, at der ogsaa kommer Folk med „Skrubbeborster“ . . . er det ikke saadan, den Slags Redskaber hedder, lille Frøken?“ henvendte han sig til Frøken Ragnhild, der svarede med et utroligt kort: „Det er muligt.“

„Jeg har paa ingen Maade gjort mig til Talsmand